SPONSORED BY:
MEDISON

תלמוד ישראלי לכולם
Daf Yomi for Us

בס"ד

סדר נשים | מסכת כתובות י"ח-כ"ד | שבת פרשת מסעי (בישראל) / פרשת מטות-מסעי (בחו"ל) | כ"ה תמוז - ב' אב תשפ"ב (24-30 יולי 2022)
Seder Nashim | Masechet Ketubot 18–24 | Shabbat Parashat Matot (Israel)/ Parashat Matot-Masei (*Chu"l*) | 25 Tammuz- 2 Av (Jul. 24-30)

Daf 18: OATH OF PARTIAL ADMISSION

There is an oath called "*shvu'at modeh b'mik'tzat.*" What does this mean? Consider this case: Reuven says to Shimon, "You owe me money," then Shimon says to him, "I have never borrowed money from you." If Reuven does not have a *shtar* (document) or other proof that Shimon borrowed money from him, then Shimon does not have to pay Reuven anything.

However, consider this alternative case: Shimon says to Reuven: "You claim I borrowed 100 shekels from you, but I only borrowed 50 shekels from you." This case is called "*modeh b'mik'tzat*" (partial admission) because Shimon acknowledges, a portion of Reuven's claim. Reuven demands 100 shekels from Shimon, and Shimon admits he owes Reuven a portion, i.e., 50 shekels.

The Talmud explains that there is concern that Shimon indeed borrowed 100 shekels from Reuven, but Shimon has no money right now and he does not know what to do. Therefore, being extremely embarrassed, Shimon says to Reuven, I only owe you 50 shekels, planning to repay the remainder of the loan when he has money in the future. Therefore, the Torah commands Shimon to swear an oath. It is assumed that Shimon's religious scruples will not allow him to swear falsely. Thus, the truth will be known.

דַּף י"ח: שְׁבוּעַת "מוֹדֶה בְּמִקְצָת"

יֶשְׁנָהּ **שְׁבוּעָה הַנִּקְרֵאת** "שְׁבוּעַת מוֹדֶה בְּמִקְצָת". **מָה הַכַּוָּנָה?** אִם רְאוּבֵן אוֹמֵר לְשִׁמְעוֹן: "אַתָּה חַיָּב לִי כֶּסֶף", וְשִׁמְעוֹן אוֹמֵר לוֹ: "מֵעוֹלָם לֹא לָוִיתִי מִמְּךָ כֶּסֶף". אִם לִרְאוּבֵן אֵין שְׁטָר אוֹ הוֹכָחָה שֶׁשִּׁמְעוֹן לָוָה מִמֶּנּוּ כֶּסֶף, אֵין שִׁמְעוֹן צָרִיךְ לְשַׁלֵּם לוֹ מְאוּמָה.

אוּלָם אִם שִׁמְעוֹן אוֹמֵר לִרְאוּבֵן: אַתָּה טוֹעֵן שֶׁלָּוִיתִי מִמְּךָ מֵאָה שְׁקָלִים, אַךְ אֲנִי לָוִיתִי מִמְּךָ חֲמִשִּׁים שְׁקָלִים בִּלְבָד. מִקְרֶה זֶה מְכֻנֶּה **"מוֹדֶה בְּמִקְצָת"**, כִּי שִׁמְעוֹן מוֹדֶה בְּקִצָּת, בְּחֶלֶק, מֵהַטַּעֲנָה שֶׁל רְאוּבֵן. רְאוּבֵן תּוֹבֵעַ מִמֶּנּוּ מֵאָה שְׁקָלִים וְשִׁמְעוֹן מוֹדֶה שֶׁהוּא חַיָּב חֵלֶק - חֲמִשִּׁים.

הַתּוֹרָה קוֹבַעַת, כִּי **בְּמִקְרֶה זֶה שִׁמְעוֹן צָרִיךְ לְהִשָּׁבַע בְּבֵית דִּין שֶׁהוּא חַיָּב רַק חֵלֶק, וְכָךְ מַאֲמִינִים לוֹ.** הַתַּלְמוּד מַסְבִּיר, שֶׁחוֹשְׁשִׁים שֶׁמָּא שִׁמְעוֹן בֶּאֱמֶת לָוָה מֵאָה שְׁקָלִים מֵרְאוּבֵן, אַךְ לְשִׁמְעוֹן אֵין עַתָּה כֶּסֶף וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת לָכֵן, מֵרֹב מְבוּכָה הוּא אָמַר לְשִׁמְעוֹן, אֲנִי חַיָּב רַק חֲמִשִּׁים וְהוּא מְתַכְנֵן, שֶׁכְּשֶׁיִּהְיֶה לוֹ כֶּסֶף הוּא יַחֲזִיר הַכֹּל. לָכֵן הוֹרְתָה הַתּוֹרָה שֶׁיִּשָּׁבַע שִׁמְעוֹן, וּבְוַדַּאי אִם הוּא חַיָּב, הוּא לֹא יִשָּׁבַע לַשֶּׁקֶר וְכָךְ תִּוָּדַע הָאֱמֶת.

Daf 19: WHEN ARE WITNESSES NOT BELIEVED?

We know the Torah stipulates that a pair of [corroborating] witnesses are to be believed. If two witnesses arrive at the *beit din* (court) and testify that *ploni* (so-and-so) committed murder, or that *ploni* owes money, etc., the *beit din* interrogates the witnesses, and if the *beit din* receives the impression the witnesses are credible and honest, then it accepts their testimony. However, there are matters in which witnesses are not deemed credible. We will learn about two of them:

a. "Once he has said — he cannot say differently": A principle in the laws of testimony states, that after witnesses have testified, they cannot recant and say: "We were mistaken." "Once he has said" — after a witness has made a statement, and has entered his testimony, "he cannot recant, express regret, and change his initial testimony."

b. "A person cannot implicate himself as an evildoer": An additional principle in the laws of testimony sets forth that a witness's testimony will be rejected if it includes an admission of sin on the part of the witness. A person is not believed to incriminate himself, saying "I'm wicked."

דַּף י"ט: עַל מָה לֹא מַאֲמִינִים לָעֵדִים?

אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַתּוֹרָה קָבְעָה לְהַאֲמִין לִשְׁנֵי עֵדִים. אִם שְׁנֵי עֵדִים בָּאִים לְבֵית דִּין וּמְעִידִים שֶׁפְּלוֹנִי הָרַג, אוֹ שֶׁפְּלוֹנִי חַיָּב כֶּסֶף, וְכַדּוֹמֶה, בֵּית הַדִּין חוֹקֵר אֶת הָעֵדִים וְאִם הוּא מתרשם שֶׁהֵם אֲמִינִים וְיְשָׁרִים, הוּא מְקַבֵּל אֶת הָעֵדוּת שֶׁלָּהֶם. אֲבָל, יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁעֲלֵיהֶם הָעֵדִים אֵינָם נֶאֱמָנִים. אָנוּ נִלְמָד עַל שְׁנַיִם מֵהֶם:

א' - "כֵּיוָן שֶׁהִגִּיד - שׁוּב אֵינוֹ חוֹזֵר וּמַגִּיד": כְּלָל בְּדִינֵי עֵדוּת קוֹבֵעַ, כִּי לְאַחַר שֶׁהָעֵדִים הֵעִידוּ, אֵינָם יְכוֹלִים לְהִתְחָרֵט וְלוֹמַר: טָעִינוּ. **"כֵּיוָן שֶׁהִגִּיד"** - לְאַחַר שֶׁהָעֵד הִגִּיד, אָמַר, אֶת עֵדוּתוֹ, **"שׁוּב אֵינוֹ חוֹזֵר וּמַגִּיד"** - אֵינוֹ יָכוֹל לַחֲזֹר בּוֹ, לְהִתְחָרֵט, וְלוֹמַר עֵדוּת אַחֶרֶת.

ב' - "אֵין אָדָם מֵשִׂים עַצְמוֹ רָשָׁע": כְּלָל נוֹסָף בְּדִינֵי עֵדוּת קוֹבֵעַ, שֶׁאִם מֵעֵדוּת שֶׁל הָעֵדִים יוֹצֵא שֶׁהֵם עַצְמָם רְשָׁעִים, שֶׁהָעֵדִים עָשׂוּ מַעֲשֶׂה עֲבֵרָה, אִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת עֵדוּתָם, כִּי אֵין אָדָם נֶאֱמָן לוֹמַר "אֲנִי רָשָׁע".

Daf 20: "FROM THEIR ORAL STATEMENT AND NOT FROM THEIR HANDWRITING"

There is an important principle in the law of testimony that deals with the way people testify before a *beit din* (court). When two witnesses arrive in court to testify, the *beit din* interrogates them and examines the witnesses. If the *beit din* finds the witnesses to be trustworthy, then the *beit din* accepts their testimony. The witnesses must testify at the *beit din* in person. It is unacceptable to record testimony in writing and send it to the *beit din*.

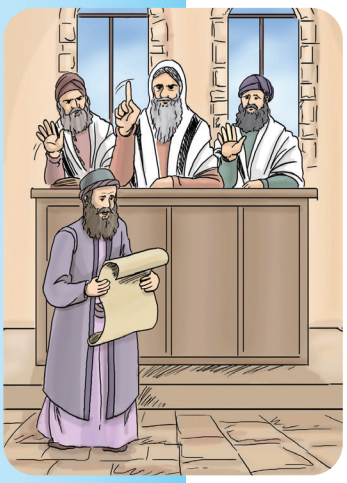

This *halachah* was derived from the verse: *"ahl pi shna'yim eidim yakum davar"* (only based on the testimony of two witnesses … can a case be deemed valid). The Torah stipulates that testimony may only be heard directly from the mouths of the witnesses, as it says, "*ahl **pi** shna'yim eidim"* (literally, "from the **mouths** of two witnesses").

This principle is called "from their mouths and not from their writing." The testimony should be heard from the witnesses and not read from the statement they wrote. On this *daf*, we also learn that even a person who viewed an act and wrote down the details for himself, and then forgot about the incident, is not allowed to look at the note and then come to testify in the *beit din* court, because it is unacceptable to testify based on what is written, rather, only from memory.

דַּף כ: "מִפִּיהֶם וְלֹא מִפִּי כְתָבָם"

יֶשְׁנוֹ כְּלָל חָשׁוּב בְּדִינֵי עֵדוּת, הָעוֹסֵק בְּדֶרֶךְ בָּהּ מְעִידִים אֲנָשִׁים בִּפְנֵי בֵּית דִּין. כַּאֲשֶׁר שְׁנֵי עֵדִים בָּאִים לְבֵית דִּין לְהָעִיד, בֵּית הַדִּין חוֹקֵר אוֹתָם וּבוֹדֵק אוֹתָם וְאִם הוּא מוֹצֵא אוֹתָם נֶאֱמָנִים - מְקַבְּלִים אֶת עֵדוּתָם. הָעֵדִים חַיָּבִים לְהָעִיד בְּעַצְמָם בְּבֵית הַדִּין, אֵין אֶפְשָׁרוּת לִרְשֹׁם אֶת הָעֵדוּת עַל פֶּתֶק וְלִשְׁלֹחַ אוֹתָהּ לְבֵית הַדִּין.

אֶת הַהֲלָכָה הַזּוֹ דָּרְשׁוּ מִן הַפָּסוּק **"עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים... יָקוּם דָּבָר"**- הַתּוֹרָה קוֹבַעַת שֶׁרַק מֵהַפֶּה שֶׁל הָעֵדִים נִתָּן לִשְׁמֹעַ אֶת הָעֵדוּת, כַּנֶּאֱמַר, "עַל **פִּי** שְׁנַיִם עֵדִים".

כְּלָל זֶה מְכֻנֶּה **"מִפִּיהֶם וְלֹא מִפִּי כְתָבָם"** - אֶת הָעֵדוּת יֵשׁ לִשְׁמֹעַ מִפִּי הָעֵדִים וְלֹא לִקְרֹא אוֹתָהּ מֵהַכְּתָב שֶׁהֵם כָּתְבוּ. בְּדַף זֶה בתלמוד לוֹמְדִים עוֹד, שֶׁגַּם אָדָם שֶׁרָאָה מַעֲשֶׂה וְרָשַׁם לְעַצְמוֹ אֶת הַפְּרָטִים שֶׁלּוֹ, וְאַחַר כָּךְ הוּא שָׁכַח אֶת הַמַּעֲשֶׂה, אֵינוֹ רַשַּׁאי לְעַיֵּן בַּפֶּתֶק וְלָבֹא לְהָעִיד בְּבֵית דִּין, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהָעִיד עַל סְמַךְ מַה שֶּׁכָּתוּב, אֶלָּא רַק מֵהַזִּכָּרוֹן.

Daf 21: "AUTHENTICATION OF [LEGAL] DOCUMENTS"

There are times when a *beit din* (court) implements a procedure called — *"kiyum shtarot"* (authentication of legal documents). For example, Chaim arrived at the *beit din* with a note that reads: "Dov owes Chaim 500 shekels" and that note was signed by two witnesses. Chaim turns to the *beit din* and says to them: "Behold, I have a legal document signed by two witnesses, which states that Dov owes me 500 shekels. Please, obligate him to pay me."

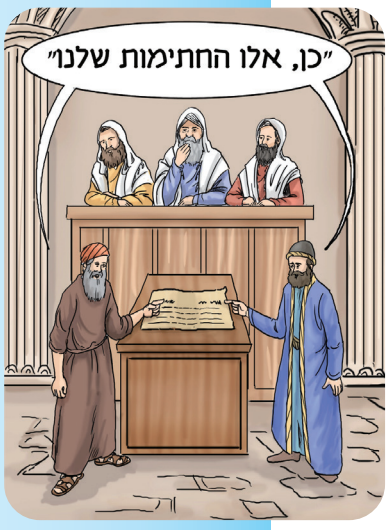

Presently, the *dayanim* (judges) need to verify that the signatures of the witnesses are indeed authentic. After all, who said those witnesses indeed signed? This process is called *"kiyum shtarot,"* in which the *beit din* authenticates and verifies the document to make sure it is legitimate.

How is *"kiyum shtarot"* conducted?
a. The two witnesses are called in and they say: "Yes, we signed the document, and these are our signatures."
b. Two other people who recognize the signatures of the witnesses come to say: "We recognize these signatures, and they are indeed the signatures of the two witnesses."

After the *beit din* determines that the signatures are authentic, they write an authorization on the note.

דַּף כ"א: "קִיּוּם שְׁטָרוֹת"

פְּעָמִים וּבֵית דִּין עוֹשִׂים פְּעֻלָּה הַנִּקְרֵאת- "קִיּוּם שְׁטָרוֹת". לְמָשָׁל, חַיִּים בָּא לְבֵית הַדִּין עִם שְׁטָר שֶׁכָּתוּב בּוֹ: "דֹּב חַיָּב לְחַיִּים חֲמֵשׁ מֵאוֹת שֶׁקֶל" וְעַל הַשְּׁטָר חֲתוּמִים שְׁנֵי עֵדִים. חַיִּים פּוֹנֶה לְבֵית הַדִּין וְאוֹמֵר לָהֶם: "הִנֵּה, יֵשׁ לִי שְׁטָר עִם שְׁנֵי עֵדִים שֶׁדֹּב חַיָּב לִי 500 שֶׁקֶל. אָנָּא, חַיְּבוּ אוֹתוֹ לְשַׁלֵּם לִי".

כָּעֵת, צְרִיכִים הַדַּיָּנִים לְבָרֵר שֶׁהַחֲתִימוֹת שֶׁל הָעֵדִים אָכֵן נְכוֹנוֹת, שהרי מִי אָמַר שֶׁהֵם בֶּאֱמֶת חָתָמוּ? הַתַּהֲלִיךְ הַזֶּה מְכֻנֶּה **"קִיּוּם שְׁטָרוֹת"**, שֶׁמְּקַיְּמִים, מְאַמְּתִים, אֶת הַשְּׁטָר, לְוַדֵּא שֶׁהוּא נָכוֹן.

אֵיךְ עוֹשִׂים "קִיּוּם שְׁטָרוֹת"?
א. קוֹרְאִים לִשְׁנֵי הָעֵדִים וְהֵם אוֹמְרִים: אָכֵן כֵּן, אָנוּ חָתַמְנוּ עַל הַשְּׁטָר. זוֹ הַחֲתִימָה שֶׁלָּנוּ.
ב. בָּאִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, שֶׁמַּכִּירִים אֶת הַחֲתִימָה שֶׁל הָעֵדִים, וְהֵם אוֹמְרִים: אָנוּ מַכִּירִים אֶת הַחֲתִימוֹת, אֵלּוּ אָכֵן הַחֲתִימוֹת שֶׁל הָעֵדִים.

לְאַחַר שֶׁבֵּית דִּין מְבָרְרִים שֶׁהַחֲתִימוֹת אֲמִתִּיּוֹת, הֵם כּוֹתְבִים אִשּׁוּר עַל הַשְּׁטָר.

Daf 22: RETRACTION, "IN THE MIDST OF SPEAKING"

Once, Reuven approached two men and said: "You are witnesses that I borrowed 100 shekels from Shimon," but then Reuven immediately added: "I did not ... I was wrong. I did not borrow 100 shekels from Shimon." What is the law? What portion of Reuven's words should be believed — the first part, in which Reuven stated he borrowed 100 shekels from Shimon or the second part in which Reuven said he never borrowed money from Shimon?

Halachah states that if Reuven made the second statement immediately after the first statement then his last statement is to be believed because while he was in the midst of his words, he backtracked and corrected himself. However, if Reuven made the second statement after a while, then he owes the money to Shimon for, after all, he admitted he owed money.

You must be asking, after how long can Reuven not take back his admission? A minute? An hour? Well, on this *daf,* we learn that a person can recant *"Toch ke'day dibbur — ke'dibbur"* (literally, "in the midst of speaking"). It is the short period of time in which one can say the words: *"Shalom alecha, Rabi u'Mori"* (Peace be unto you, my Rabbi, my teacher).

דַּף כ"ב: חֲזָרָה מְדַבְּרִים "תּוֹךְ כְּדֵי דִּבּוּר"

מַעֲשֶׂה בְּרְאוּבֵן שֶׁבָּא לִשְׁנֵי אֲנָשִׁים וְאָמַר: "אַתֶּם עֵדִים שֶׁאֲנִי לָוִיתִי מֵאָה שֶׁקֶל מִשִּׁמְעוֹן", אַךְ מִיָּד הוֹסִיף רְאוּבֵן וְאָמַר: "לֹא... טָעִיתִי בְּעֶצֶם לֹא לָוִיתִי מִשִּׁמְעוֹן מֵאָה שְׁקָלִים". מָה הַדִּין? לְאֵיזֶה חֵלֶק מִדְּבָרָיו שֶׁל רְאוּבֵן יֵשׁ לְהַאֲמִין? לַחֵלֶק הָרִאשׁוֹן, בּוֹ אָמַר שֶׁהוּא לָוָה 100 שֶׁקֶל מִשִּׁמְעוֹן אוֹ לַחֵלֶק הַשֵּׁנִי בּוֹ אָמַר שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא לָוָה מִמֶּנּוּ כֶּסֶף?

הַהֲלָכָה קוֹבַעַת, שֶׁאִם אֶת הַחֵלֶק הַשֵּׁנִי אָמַר רְאוּבֵן **מִיָּד אַחֲרֵי הַחֵלֶק הָרִאשׁוֹן** - מַאֲמִינִים לִדְבָרָיו הָאַחֲרוֹנִים, כִּי בְּתוֹךְ כְּדֵי הַדִּבּוּר הוּא חָזַר בּוֹ וְתִקֵּן אֶת עַצְמוֹ. אַךְ אִם אָמַר אֶת הַחֵלֶק הַשֵּׁנִי **אַחַר זְמַן**, הוּא חַיָּב אֶת הַכֶּסֶף, שֶׁהֲרֵי הוּא הוֹדָה שֶׁהוּא חַיָּב כֶּסֶף.

וַדַּאי שׁוֹאֲלִים אַתֶּם, אַחֲרֵי כַּמָּה זְמַן אֵין רְאוּבֵן יָכוֹל לַחֲזֹר בּוֹ. דַּקָּה? שָׁעָה? וּבְכֵן, בְּדַף זֶה לוֹמְדִים שֶׁהוּא יָכוֹל לַחֲזֹר בּוֹ בְּ**"תוֹךְ כְּדֵי דִּבּוּר"**, שֶׁהוּא זְמַן שֶׁבּוֹ אֶפְשָׁר לוֹמַר אֶת הַמִּלִּים: **"שָׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי"**.

Daf 23: IS A PERSON WHO SAYS: "I AM A KOHEN"— TO BE BELIEVED?

How should one behave in a case where a man, whom nobody knows, arrives from a distant country and says: "Greetings to you, I am a *kohen*." Should we believe him?

On this *daf,* Rabbi Yehudah says two witnesses must testify that the man is a *kohen* and that it is impossible to accept his word alone. What is the reason? Because *kohanim* receive *terumah* (priestly donations), which only *kohanim* are permitted to eat. A person who is not a *kohen* who eats *terumah* violates an *issur min haTorah* (Torah prohibition). Such a man is not even called up to the Torah as a *kohen*, so that no one errs and inadvertently gives him *terumah*.

Nowadays, *terumah* is no longer given to *kohanim*, because we are all considered *t'mai'im* (ritually impure) and *terumah* may only be eaten in a state of *taharah* (ritual purity). For this reason, the Rema [Rabbi Moshe Isserles] ruled that today we believe those who say they are a *kohen*, and therefore can go up to participate in the recitation of *birkat kohanim* (priestly blessing), are permitted to be called up to the Torah for an *aliyah* as a *kohen*.

דַּף כ"ג: מִי שֶׁאוֹמֵר: "אֲנִי כֹּהֵן"— הַאִם מַאֲמִינִים לוֹ?

כֵּיצַד יֵשׁ לִנְהֹג בְּמִקְרֶה שֶׁבָּא אָדָם מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה, אִישׁ אֵינוֹ מַכִּיר אוֹתוֹ, וְהוּא אוֹמֵר: "שָׁלוֹם לָכֶם, אֲנִי כֹּהֵן". הַאִם אָנוּ מַאֲמִינִים לוֹ?

בַּמִּשְׁנָה בְּדַף זֶה אוֹמֵר רַבִּי יְהוּדָה, שֶׁצָּרִיךְ **שֶׁשְּׁנֵי עֵדִים יָעִידוּ עָלָיו שֶׁהוּא כֹּהֵן**, אַךְ אִי אֶפְשָׁר לְהַאֲמִין לוֹ רַק עַל סְמַךְ דִּבּוּרוֹ. מָה הַסִּבָּה? מִפְּנֵי שֶׁהַכֹּהֲנִים מְקַבְּלִים תְּרוּמָה, שֶׁאוֹתָהּ רַק הַכֹּהֲנִים רַשָּׁאִים לֶאֱכֹל, וּמִי שֶׁאֵינוֹ כֹּהֵן שֶׁאוֹכֵל תְּרוּמָה - עוֹבֵר עַל אִסּוּר מִן הַתּוֹרָה. אֶת הָאִישׁ הַזֶּה אֶפְלוּ אֵין מַעֲלִים לַתּוֹרָה כְּכֹהֵן, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיוּ אֲנָשִׁים שֶׁיִּטְעוּ וְיִתְּנוּ לוֹ תְּרוּמָה.

מִכְּיוָן שֶׁבְּיָמֵינוּ אֵין נוֹתְנִים תְּרוּמָה לַכֹּהֲנִים, כִּי כֻּלָּנוּ טְמֵאִים וְהַתְּרוּמָה נֶאֱכֶלֶת רַק בְּטָהֳרָה. לָכֵן פָּסַק הָרְמ"א [רַבִּי מֹשֶׁה אִיסֶרְלִישׁ] שֶׁהַיּוֹם מַאֲמִינִים לְמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁהוּא כֹּהֵן, וְלָכֵן הוּא עוֹלֶה לְבִרְכַּת כֹּהֲנִים וּמְקַבֵּל עֲלִיָּה לַתּוֹרָה שֶׁל כֹּהֵן.

Daf 24: WHO WAS *"HATIRSHATA"* AND WHY WAS HE CALLED BY THAT NICKNAME?

One of the 24 books of the *TaNaKh* is the book of Nehemiah, written by Nehemiah son of Hachaliah. Nehemiah son of Chakhaliah was outside of *Eretz Yisrael* during the beginning of the time of the building of the second *Beit HaMikdash*. After some time, he ascended to *Eretz Yisrael* to build the wall of Jerusalem, the holy city.

Nehemiah had another nickname: *"HatirShata"*. When Nehemiah was in exile, he was appointed *sar hamashkim* (royal butler) of Darius the king of Persia. The king was worried and afraid someone might have sought to poison his wine to kill him. Therefore, the *sar hamashkim* was obligated to drink a sip of every beverage the king was about to drink, to prove that it was not poisoned.

However, there was a serious problem here because our sages prohibited drinking the wine of non-Jews. Therefore, the sages needed to issue a special permit for Nehemiah to drink a little of the king's wine. That is why Nehemiah became called *"HatirShata"* from the words *"heter"* (permit) and *"shata"* (drinking).

דַּף כ"ד: מִיהוּ "הַתִּרְשָׁתָא" וּמַדּוּעַ נִקְרָא כָּךְ?

אֶחָד מֵעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעַת סִפְרֵי הַתַּנַ"ךְ הוּא **סֵפֶר נְחֶמְיָה** שֶׁכָּתַב **נְחֶמְיָה בֶן חֲכַלְיָה.** נְחֶמְיָה בֶן חֲכַלְיָה הָיָה בְּחוּץ לָאָרֶץ בְּתְקוּפַת תְּחִלַּת בִּנְיַן בַּיִת שֵׁנִי, וְאַחֲרֵי זְמַן עָלָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לִבְנוֹת אֶת חוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ.

לְנְחֶמְיָה הָיָה כִּנּוּי נוֹסָף: **"הַתִּרְשָׁתָא".** כְּשֶׁנְּחֶמְיָה שָׁהָה בַּגּוֹלָה, הוּא הִתְמַנָּה לְתַפְקִיד שַׂר-הַמַּשְׁקִים שֶׁל דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס. הַמֶּלֶךְ חָשַׁשׁ וּפָחַד, שֶׁמָּא רוֹצִים לְהַרְעִיל אֶת הַיַּיִן שֶׁלּוֹ כְּדֵי לַהֲרֹג אוֹתוֹ, וְלָכֵן, שַׂר הַמַּשְׁקִים הָיָה חַיָּב לִשְׁתּוֹת מִכָּל מַשְׁקֶה שֶׁהַמֶּלֶךְ עָמַד לִשְׁתּוֹת מִמֶּנּוּ, כְּדֵי לְהוֹכִיחַ שֶׁהוּא לֹא שָׂם בּוֹ רַעַל.

אֲבָל, הָיְתָה כָּאן בְּעָיָה רְצִינִית, שֶׁהֲרֵי חֲכָמֵינוּ אָסְרוּ לִשְׁתּוֹת יַיִן שֶׁל גּוֹיִם, לָכֵן, חֲכָמִים נִזְקְקוּ לְהוֹצִיא הֶתֵּר מְיֻחָד לִנְחֶמְיָה, לִשְׁתּוֹת מְעַט מֵהַיַּיִן שֶׁל הַמֶּלֶךְ. לָכֵן כִּנָּה נְחֶמְיָה "**הַתִּרְשָׁתָא**" מִלְּשׁוֹן **הֶתֵּר** - הֶתֵּרָה **שָׁתָא** - שְׁתִיָּה.

D'VAR TORAH: PARASHAT MASEI

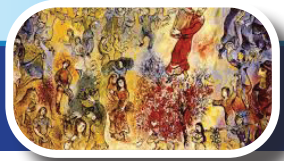

At the beginning of *Parashat Masei*, the Torah enumerates all the desert stations passed by the Children of Israel, from the Exodus from Egypt until their arrival near the beloved land of Israel. The inclusion of every milestone in these journeys together is not accidental — rather, it is meant to tell us that it is one continuous chain with many links, in one long expedition, made up of many junctions. Like the journey of *B'nei Yisrael,* human life also is a long journey that has many varied stops. The understanding that each station is connected to its preceding and succeeding companion stations, and the greater whole, provides the power to hold on to any station, whether it leads to success or failure. A perspective that views all of life as one journey grants a much more positive and encouraging outlook, and facilitates the saying "thank you for everything," even regarding the stations that would have appeared to take us backward.

דְּבַר תּוֹרָה: פָּרָשַׁת מַסְעֵי

עִם תְּחִלָּתָהּ שֶׁל פָּרָשָׁתֵנוּ מוֹנָה הַתּוֹרָה אֶת כָּל הַתַּחֲנוֹת שֶׁעָבְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, הָחֵל מִיְּצִיאַת מִצְרַיִם וְעַד הַגָּעָתָם סָמוּךְ לָאָרֶץ חֶמְדָּה. הַכְלָלָתָם שֶׁל כָּל הַמַּסָּעוֹת יַחַד אֵינָהּ מִקְרִית אֶלָּא יֵשׁ בָּהּ כְּדֵי לוֹמַר לְכֻלָּנוּ שֶׁמִּדְבָּר לְמַעֲשֶׂה בְּשַׁרְשֶׁרֶת אַחַת עִם הַרְבֵּה חֻלְיוֹת, בְּמַסָּע אֶחָד אָרֹךְ עִם הַרְבֵּה תַּחֲנוֹת. כְּמוֹ מַסָּעָם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כָּךְ גַּם חַיָּיו שֶׁל הָאָדָם הֵם מַסָּע אָרֹךְ שֶׁיֵּשׁ בּוֹ תַּחֲנוֹת רַבּוֹת וּמְגֻוָּנוֹת. הַהֶבְנָה כִּי כָּל תַּחֲנָה מְחֻבֶּרֶת לַחֲבֶרְתָּהּ וּלְמִכְלוֹל הַשָּׁלֵם - נוֹתֶנֶת אֶת הַכּוֹחַ לְהַחֲזִיק בְּכָל תַּחֲנָה גַּם אִם יֵשׁ בָּהּ הַצְלָחָה אוֹ כִּשָּׁלוֹן. הַהִסְתַּכְּלוּת הָרוֹאָה אֶת כָּל הַחַיִּים כֻּלָּם כְּמַסָּע אֶחָד נוֹתֶנֶת מַבָּט חִיּוּבִי וּמְעוֹדֵד הַרְבֵּה יוֹתֵר, וּמְסַיַּעַת לוֹמַר תּוֹדָה עַל הַכֹּל, גַּם עַל הַתַּחֲנוֹת שֶׁהָיוּ נִרְאוֹת כְּכֶאֱלּוּ הַמְּשִׁיבוֹת לְאָחוֹר.

FOUNDER & EDITOR-IN-CHIEF: **MEIR JAKOBSOHN**
EDUCATIONAL DIRECTOR & EDITOR: **RABBI AVI RATH**
BOARD CHAIRMAN: **HAIM FREILICMAN, C.P.A.**
תלמוד ישראלי

TALMUD ISRAELI—DAF YOMI FOR US
112 W. 34TH ST., 18TH FL • NY, NY 10120
SPONSORED BY:
MEDISON

GAL NAOR: CHAIR, DAF YOMI FOR US
YAEL SCHULMAN: DIR., DAF YOMI FOR US
www.talmudisraeli.org • yael@talmudisraeli.co.il
TEL. 914/413-3128